

Gedenkrede van de Commissaris van de Koningin L.J.P.M. Frissen ter gelegenheid van de derde Limburgse veteranendag op 29 juni 2007 te Roermond.

Dames en heren,

Vandaag is een bijzondere dag. Net als in de rest van Nederland, laat Limburg vandaag zien dat het trots is op zijn veteranen. Iets dat lange tijd niet de vanzelfsprekendheid had die het had moeten hebben.

Vandaag staan we ook stil bij de moeilijke omstandigheden waaronder onze militairen op dit moment hun werk doen in Afghanistan. De afgelopen twee weken waren erg zwaar voor hen. Ze verloren twee van hun kameraden en enkele anderen raakten gewond. Dat zijn harde klappen.

Het is vreselijk om mensen te moeten vertellen dat ze hun kind of geliefde zijn verloren. In de jaren veertig gebeurde dat nog vaak per post. Toen kwam het voor dat families slechts een brief van de dominee kregen met een tasje met privé-bezittingen van de gesneuvelde militair. Het brengen van het slechte nieuws gaat nu gelukkig een stuk tactvoller en met meer nazorg gepaard, maar het maakt de klap niet minder erg. Voor familie, vrienden en collega's - bijvoorbeeld van de vorige week omgekomen 44-jarige Limburgse sergeant-majoor Jos Leunissen en van de 20-jarige militair van het Regiment Limburgse Jagers, Timo Smeehuijzen - zal het leven nooit meer hetzelfde zijn. Zij verdienen dan ook álle steun om het verlies enigszins draaglijk te maken.

Hier, bij het Nationaal Monument voor Vredesoperaties, staan de namen van gesneuvelde Limburgse militairen van de afgelopen vijftig jaar. Ook achter deze namen gaan levensverhalen schuil die abrupt werden beëindigd. Levensverhalen die nog niet af waren. Al deze helden moeten wij herdenken met respect voor het goede doel waar ze voor stierven. Zonder hen zou de wereld er een stuk anders uit hebben gezien.

We moeten ook – zeker op een dag als vandaag - oog en oor hebben voor de helden die wél overleefden. En dat is gelukkig het merendeel van de oud-militairen. Wij moeten erkennen en waarderen wat voor een belangrijk werk deze 140.000 Nederlandse veteranen hebben verricht. Het doet me goed om te zien dat van de ongeveer 14.000 Limburgse veteranen, vandaag een groot aantal is bijeengekomen.

Beste mensen,

U was erbij in Nederlands-Indië, Korea, Libanon, Cambodja, Joegoslavië, Irak, Afghanistan of elders ter wereld om vrede en stabiliteit te brengen. Deze tijd heeft u voor altijd getekend. Voor altijd veranderd. Vaak in positieve zin doordat u sterker en evenwichtiger in het leven bent gaan staan. Maar soms ook in negatieve zin, door bijvoorbeeld een Post Traumatisch Stress Syndroom en alle gevolgen van dien.

Op een dag als vandaag - die ons tevens herinnert aan de enorme inspanningen die prins Bernhard heeft gedaan voor veteranen - staan we daar bij stil. Ik vind het belangrijk dat de Veteranendag niet alleen een herdenkingsdag is, maar ook een feestdag, een gezellig samenzijn. Een dag waarop oude kameraden elkaar treffen, herinneringen ophalen en steun en humor bij elkaar vinden. Ik vind het prachtig om te zien hoe sterk uw onderlinge band is.

Het idee om elk jaar op 29 juni witte anjers uit te delen als waardering van de Nederlandse bevolking voor haar oud-strijders, vind ik ook een goed initiatief. Stichting Limburgse Veteranendag heeft zich hier hard voor ingezet. Het valt me op dat in Limburg een hechte veteranencultuur heerst en dat hier veel vrijwilligers actief zijn met de organisatie van activiteiten voor veteranen. Daar ben ik trots op! En de Limburgse Veteranendag zorgt dat hier nóg meer draagvlak voor komt in onze provincie.

Ik zou dus willen zeggen: op naar de volgende Limburgse Veteranendag. Maar eerst wens ik u voor vandaag een heel mooie, zinvolle dag toe.